

**АЛЕКСАНДЪР ПОУП
МЕРИ ГЪЛИВЪР ДО КАПИТАН
ЛЕМЮЪЛ ГЪЛИВЪР**

Превод от английски: Александър Шурбанов, 1995

chitanka.info

МЕРИ ГЪЛИВЪР ДО КАПИТАН ЛЕМЮЪЛ ГЪЛИВЪР^[0]

Съдържание:

Тъй като капитанът за известно време след завръщането си се е оттеглил при г-н Симпсън в провинцията, г-жа Гъливър, усетила в неговото поведение напоследък никакво охладняване на чувствата, му пише следното увещаващо, успокояващо и нежно-укоряващо послание.

*Добре дошъл, съпруже, в своя край!
Ха! Ласката ми ти отбягваш май.
Затуй ли тъй се молех да се върнеши
и жаждах всяка нощ да ме прегърнеш!
Пет дълги зими не подирих други.
В Редриф са малко верните съпруги.
Откривам в твоя лик непостоянство:
запушваш нос, очите ти са в странство.
Ти към жена си да се прилепиш,
е казано, а не да се гнусиш.
Преди прилепваше и аз без злоба
към тебе бих прилепвала до гроба.
Смили се, чуй как рожбите ти плачат —
те твои са и трябва да се тачат.
Преброй ги и ще видиш — живи-здрави,
нак толкова са, колкото остави.
И как те тупкат с лапички, с крачета!*

*Защо се стряскаш? Да не са зверчета?
От твое семе всички са, нали?
Над тях поне тогава се смили!*

*И Бидъл скита в Индия далечна,
но любовта му си остана вечна.
А Пенъл пък, света обиколил,
се върна при жена си дваж по-мил,
при все че Пенълица е от мен
по-смугла — като нощ, сравнена с ден.
А пък на Бидъл булката дори
навършва вече петдесет и три.*

*Не ме докосвай, а? Това остана —
да ме нарочиш и за повлекана.
Жената на Флимнап ли беше тая
лилипутянка, дето те омая?
Не съм червенокоса, с дъх на зяр,
по-чиста съм от твоя прост коняр,
ала за теб конюшнята е мила
и все си с дорестата си кобила.
Човек неомагьосан мигар може
да спи на слама вместо в брачно ложе?*

*Ако в кобилата е влязъл оня,
рогатият, с тамян ще го прогоня.
За луд те мислят или за обсебен,
от слама, казват, лек ти бил потребен.
Каква ти слама! То от тая слама
зер лудостта ти става по-голяма.*

*В леглото (сцена на наслади прежни —
това личи по рожбите ти нежни)
през сън те диря аз, зова те с плам —
къде ти, Гъливър го няма там!
Събуждам се, претърсвам всичко вкъщи —
мъжът ми е изчезнал, призрак същи.
По улиците хуквам, викам, плача,
народът по прозорците изскача.
„Къде спи моят Гъливър?“ Насила
отвръщат: „При червената кобила.“*

*В зори поемам рано на пазар
(да угодя на своя господар),
избирам ти аспержи и фазани
(нали обичаш все блюда отбрани!),
охарчвам се, но моят хубостник
се мръщи — искал само еchemик.*

*Мъжете мъкнат вкъщи скъпи вещи,
за да нагиздят рожби и невести.
Аз май съм между малкото, които
са отличени с чаша от копито.
Но истинската мъка не е тая,
а друга, по-сурова — че не знае
как пред съпруга толкова добра
кобила и конярче ти избра.*

*Ако от тях за миг се отделиш,
та отдалеч поне благоволиши
да mi разкажеш своите патила,
ах, толкова честита бих била
и с цялата ти челяд повестта ти
в захлас бих чула пак стотици пъти.
О, как се смръзнах цялата от страх,
когато проснат ником те видях
самин сред лилипутските полета,
оплетен с хилядите им въжета!
И как по всеки здрав твой член щом плътна
войската им, сърцето mi потръпна!
А пък като заля с порой пожара
и всичките да ахнат тъй накара,
видях те цял и туй, с което там
тях изгаси, тук в мен разпали плам.
Ти с очила очите си опази,
но от кого ги имаш? Пак от тази!
И Болголам със своя указ твърд
като че мен осъдил бе на смърт.
Когато всеки можеше за гроши
да те оглежда, аз бих дала кош.
А великанчето като те пъхна*

*в устата си, за малко да издъхна.
Когато в онзи кокал те навряха
или когато по оная стряха
маймунът с тебе взе да се катери,
поязврай, всичко в мен се разтрепери.
То пък онуй моме като те сложи
на цицката си, как ме разтревожи!
И все си казах, че ще е добре,
ако поне дотук с игрите спре.
А Глъмдалкли — как плаках пред небето
да пощади това девойче клето!
Защо ли краят да наказва нея
за този грях, от който аз живея?
Така ли само свобода се дава?
Жivotът мой за теб е смърт тогава!*

*На нов език, о скъпи, научи ме
да те зова с най-свидното ти име.
Грилдриг ли ти е прякорът най-драг
(тъй викаше ти краят в Бробдингнаг,
додето в шепата му ти седеше
и клюките в ухото му крещеше)
или Куинбъс Флестрин — планината,
отгоре дето гледа на палата,
или пък Нардак, лилипутски лорд,
и Глъмглъм, който никак не е горд?
Не, нека Зевс настрои тъй носа ми,
че да зацвия с твоите хуйнхъми.
Хуйнхъм ще те наричам аз самата,
а тъй ще си науча и децата
с надежда, че мъжът ми вихрогон
във всяко нещо ще е като кон.*

[0] Стихотворението е изцяло базирано върху завършека на книгата на Джонатан Суифт „Пътешествията на Гъливър“, когато главният герой се завръща у дома, но след общуването си с разумните коне (хуйнхъми) вече предпочита конската компания пред човешката.

Всички лични имена, използвани тук, са на персонажи от тази книга.
Многобройни са и алюзиите към места и събития, описани в нея. Тъй
като всичко това е широко известно и на нашите читатели, едва ли са
необходими детайлни обяснения. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.